LXXXIX.

Erklæring

til

eneste Behandling af Forslag til Lov om Indkomstskat i Finantsaarene fra den 1ste April 1870 til den 31te Marts 1872.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 20de Juni 1870.)

Den 3die Mai vedtog Folkethinget „Forslag til Lov indeholdende Reglerne for Udskrivning af Indkomstskat". Den 30te Mai modtog nærværende Udvalg gjennem Bureauet det i Overskriften nævnte Lovforslag tilligemed en Skrivelse, saalydende:

„Vedlagte fra Landsthinget tilbagesendte Forslag til Lov om en Indkomstskat i Finantsaarene fra den 1ste April 1870 til den 31te Marts 1872, hvilket Lovforslag var vedtaget af Folkethinget under Titel af „Forslag til Lov indeholdende Reglerne for Udskrivning af Indkomstskat" undlader jeg ikke efter Formandens Ordre herved at tilstille det meget ærede Udvalg til Erklærings Afgivelse.

D. Dessau."

og ved Meddelelsen til Thinget om Forslagets Oversendelse til Udvalget tog den fungerende Formand Forbehold med Hensyn til de formelle Tvivlsmaal, der kunde reises om den Forandring, Forslaget er undergaaet i Landsthinget.

Udvalgets Fleertal kan ikke Andet end finde Formandens Tvivl fuldt begrundet. Det kan nemlig ikke erkjende, at det tilbagesendte Lovforslag er det samme, som vedtoges i Folkethinget den 3die Mai, og hvori Landsthinget kun har vedtaget forskjellige Forandringer, som ikke vedrøre dets Væsen og Charakteer, men det maa ansee det som et i sit Grundvæsen aldeles nyt Forslag. Det af Folkethinget vedtagne Forslag indeholdt Reglerne for Udskrivning af Indkomstskat, men fastsatte ingen Udskrivning af en saadan Skat, og det indeholdt ingen Begrændsning af Lovens Varighed. Det Lovforslag, der er kommet fra Landsthinget, bestemmer Udredelsen af en Indkomstskat af 2½ pCt. een Gang for alle og begrændser Lovens Varighed hertil.

Fremdeles maa bemærkes, at det, i Henhold til Grundlovens § 48, der foreskriver, at Forslag til Finantslove og Tillægsbevillingslove skulle behandles først i Folkethinget, maa ansees for selvfølgeligt, at nye Skattelove og andre finantsielle Love ogsaa komme først til Behandling i Folkethinget. Det er vel ikke ligefrem paabudt i den nævnte Grundlovsbestemmelse, at Saadant skal skee, men den modsatte Fremgangsmaade vilde, naar den blev mere almindelig, kunne føre til Indgreb i og Forringelse af den Indflydelse, Grundloven gjennem Folkethingets grundlovsmæssige Ret til først at behandle finantsielle Love ubetinget har villet tillægge dette Thing i alle Bevillingsspørgsmaal.

Disse formelle Feil ere af en saa indgribende Beskaffenhed, at Udvalgets Fleertal under almindelige Forhold vilde have anseet sig forpligtet til at tilraade Lovforslagets Forkastelse.

Fleertallet er imidlertid enigt med Mindretallet om det Ønskelige i, at en Lov an-